

NINA DE PASS

**UN
AN
FĂRĂ
ȚINE**

Traducere din limba engleză și note de
PAVEL CAZACU

CORINT BOOKS

1

DACĂ AȘ FI ȘTIUT CĂ ÎN EXIL TEMPERATURA VA FI ATÂT DE SCĂZUTĂ, aș fi găsit în mine puterea de a mă împotrivi mai mult. Chiar dacă m-ar auzi cineva acum, vremea protestului a trecut; sunt la mare depărtare de casă.

Las minutele să treacă, privind cum zăpada moale și lipicioasă este purtată de vânt în afara taxiului și, când să coboare, e luată pe sus din nou.

Șoferul pe care mama l-a plătit să mă aștepte la aeroport, luând probabil tăcerea mea drept fascinație, pare să decidă că poate începe o discuție.

— Încântată să ajungi la noua ta școală? întrebă el, cuvintele fiindu-i aproape indescifrabile în accentul său franțuzesc pronunțat.

Nu-i răspund imediat, lăsându-mi degetul să alunece pe sticla aburită a geamului. Când în cele din urmă o fac, nu îmi limitez sarcasmul din voce, știind că bariera lingvistică îl va masca oricum.

— Încântată?

Nu știu de ce îmi formulez răspunsul ca pe o întrebare. Nu vreau să-l invit să poarte o discuție cu mine sau să mi se întipărească în minte vreo vorbă de-a lui. Vreau să-l uit, la fel cum vreau să uit totul.

Râde agitat înainte să continue:

— E prima ta vizită în Elve...

Sfârșitul întrebării sale se pierde. Privesc cu groază cum virează din calea unui tir care vine spre noi și se apropie mai tare de marginea șoselei înguste și șerpuitoare de pe versantul muntelui. Nu este nicio barieră spre abisul care așteaptă jos și simt cum trupul mi se încordează când apuc strâns mânerul portierei. Toți mușchii se transformă în sticlă în timp ce mașina o ia la dreapta. Îmi închid ochii și aștept impactul. Timpul se mișcă în reluare, iar eu sunt pregătită să aud țipetele. Să văd lumea în ceață. Să aud pocnitura asurzitoare a declanșării airbagurilor. Să simt durerea.

Pentru o fracțiune de secundă, mă simt euforică. Poate nu voi supraviețui de data asta.

În schimb, simt cum mașina virează din nou la stânga, îndepărându-se de pericol, apoi totul revine la normal, în timp ce șoferul își continuă râsul agitat. Claxonează prea târziu, când tirul e doar un punct în depărtare, și îl surprind uitându-se la mine în oglinda retrovizoare.

— Șoferi nebuni, spune el, cu un zâmbet plin de regret.

Nu îi zâmbesc înapoi, ci ating agitată cu degetele muchiile roase ale centurii de siguranță și-mi întipăresc pe chip cea mai neiertătoare privire.

— Ține-ți ochii la drum! mă răstesc la el.

ÎN ORA CARE URMEAZĂ, ȘOFERUL ÎNCEARCĂ DIN NOU SĂ INTRE într-o conversație cu mine, însă de această dată îl ignor și nu mă obolesc să-mi ascund ostilitatea. Nu privesc la munții elvețieni care ne înconjoară, doar încerc să-mi reanimez brațele înghețate de frică. Încerc să nu mă gândesc la ceea ce s-ar fi putut întâmpla. Sau la acea parte din mine care, pentru o clipă, ar fi întâmpinat-o cu bucurie.

În schimb, mintea mea e ocupată cu o amintire de acum opt luni, când, într-o dimineață, m-am trezit într-un spital din California și am auzit voci. Maică-mea și una dintre asistente încercau – nu foarte tare – să vorbească șoptit.

— Psihiatrul fiicei dumneavoastră, doctorul Burns, vrea să o mai ținem pe Cara sub observație câteva nopți, a spus asistenta.

Maică-mea, probabil enervată de inconveniența șederii mele prelungite (spitalul se afla la o oră distanță de zona în care locuiam noi), a răspuns supărată:

— De ce naiba ar mai fi nevoie să stea? Rănile ei sunt fizice și, după cum a spus chiar doctorul azi dimineață, relativ minore. Faptul că a scăpat doar cu o mână ruptă e un miracol în sine. Dar a scăpat – acum, că e destul de sănătoasă pentru a merge acasă, acolo am de gând s-o duc.

— Totuși, tocmai asta e problema, doamnă Cooper...

— Doamna Blair, a întrerupt-o mama, cum făcea mereu când oamenii o strigau pe numele tatălui meu.

Nu-i luase mult să se recăsătorească după ce plecase tata, dar chiar și în lunile de interimat, cum îmi place mie să le spun, revenise la numele de domnișoară.

— Îmi pare rău, doamnă Blair, a continuat asistenta, dar doctorul Burns nu este convins că fiica dumneavoastră *este* sănătoasă. Îi e teama ca nu cumva Cara să se gândească la sinucidere.

Approape că îmi pot imagina cum ochii maică-mii s-au deschis larg, îngrozită de ce a auzit, apoi s-a uitat în jur să verifice că nu era nimeni prin apropiere.

— Fiica mea *nu* e sinucigașă!

În apărarea ei, vocea asistentei a rămas neschimbată.

— Nu ar fi deloc surprinzător dacă ar suferi de o formă de stres post-traumatic. Cara a trecut printr-o experiență foarte tulburătoare.

A urmat o pauză lungă, cât timp mama a procesat cuvintele asistentei.

— E o boală mintală, a continuat asistenta.

— Știi ce este, doar că nu mai vreau să aud nimic altceva, a intervenit mama. Eu sunt tutorele ei legal, așa că dați-mi toate formularele de care am nevoie ca să o iau de aici. Boală mintală! *Serios?* Este în stare de șoc, nu bolnavă mintal.

— Ați face asta împotriva sfaturilor medicului, a avertizat-o asistenta. Ar trebui să semnați un consimțământ.

Răspunsul mamei a fost unul tăios, lăsând la o parte orice încercare de a mai șopti.

— Atunci aduceți-mi acest consimțământ.

În retrospectivă, două elemente ale acestei conversații ies în evidență. În primul rând, faptul că rănille mele erau descrise ca fiind fizice. Durerea fizică de a-mi fi rupt mâna în patru locuri era o nimica toată comparată cu cealaltă durere pe care o experimentam zilnic, atunci când îmi aminteam ce altceva fusese rupt în noaptea aceea – ceva ce șuruburile metalice nu puteau repara. În al doilea rând, faptul că aceste răni și constelația nemărginită de vânătăi care îmi acopereau corpul erau descrise ca fiind minore. Nu simțeam că lucrurile legate de accident ar fi fost minore, și să le categorisești așa era de parcă le-ai fi minimalizat, parcă ai fi făcut să pară ca și cum, în schema generală a lucrurilor, nu ar fi contat.

Totuși, acum mă întreb dacă ceea ce ar fi trebuit să rețin din conversația lor nu era felul în care m-a făcut să mă simt, ci ceea ce s-a spus de fapt. La urma urmei, ce adolescent de șaptesprezece ani *vrea* să moară? Tot ce știu e că nu-mi pot permite să devin acea persoană. Pur și simplu nu pot.

Ochii mei rămân lipiți de scaunul din față. Nu vreau să risc să mă uit la peisajul care trece în viteză pe geam. Faptul că am

ajuns atât de departe în această călătorie este un miracol. Chiar și așa, sunt la limita rezistenței mele și mă liniștesc când îmi dau seama că mașina încetinește. De îndată ce oprim, mă arunc afară din mașină și îmi ascund mâinile la spate, să nu vadă șoferul că încă îmi tremură.

— Destinația dumneavoastră, spune el, arătând spre clădirea uriașă.

Seamănă mai mult cu un palat rusesc decât cu o școală: o fațadă plată de un albastru deschis și cel puțin șase etaje, cu trei domuri aurii pe acoperiș. În jurul ferestrelor simetrice, de modă veche, se pot observa urmele aceleiași vopsele aurii scorjite, iar la parter ies în afară marchize în dungi verzi și albe. Mă întorc cu spatele la clădirea extravagantă și mă uit la priveliște. În dreapta mea se află un telescaun. Urmăresc cablul pe care stau suspendate compartimentele neclintite până când este înghițit de un orășel mic de pe versantul unui munte din apropiere.

Acum, că picioarele mele sunt pe teren solid, coborârea dintre cele două culmi nu pare atât de periculoasă. Totuși, cumva, chiar școala în sine pare să fie un risc de siguranță; e periculos de aproape de marginea muntelui, având doar un gard de fier de un albastru șters, care vine până la brâu, pentru a ține pe toată lumea înăuntru. Chiar și așa, în timp ce observ curburile elaborate ale metalului, mi se pare mai mult un element decorativ decât unul protector.

— Vreți să vi-l duc eu? mă întreabă șoferul când îmi descarcă bagajul.

— Mă descurc, îmi spun eu repede, trăgând din mâinile lui singura geantă pe care am adus-o cu mine și aruncând-o pe umăr.

În ultimul moment mă uit în urmă și șoptesc șovăielnic:

— Mulțumesc!

Pare surprins, așa că mă întorc cu spatele la el și mă îndrept spre intrare. În timp ce mă apropii, două persoane ies în evidență: o fată și un băiat cam de vârsta mea. Fata are un păr lung, roșcat-închis, ce îi trece de umeri. Pielea ei e albă, ca a mea, dar e acoperită de pistru. Băiatul de lângă ea e deșirat și cel puțin cu un cap mai înalt, dar cu o față rotundă, copilăroasă, și părul blond-deschis.

— Lasă-mă s-o duc eu, spune băiatul, arătând spre geanta mea.

Cuvintele lui sună ciudat și neobișnuit, afectate de un alt accent – probabil scandinav.

— Mă descurc, zic eu, iar apoi o regret imediat.

Exact asta mi-a spus mama să nu fac. *Va fi un început nou pentru tine*, a explicat ea. *Nimeni nu te va cunoaște acolo – poți fi din nou tu însăși.* Cuvintele ei au extins ce mai rămăsese din flacăra revoltei mele. Cu siguranță știe și ea la fel de bine ca mine că nu există cale de întoarcere. Cu toate că acum, în ciuda faptului că nu-mi pot imagina cum voi reuși asta, decid să încerc să par normală în fața acestor străini. Nu pot zâmbi, așa că îmi schimb expresia în cea mai senină grimasă pe care o am.

— Bun venit la Școala Speranța! spune fata.